

Wrocław, 30 listopada 2019 r.

dr hab. Witold Jakubowski prof. UWr.
Wydział Nauk Historycznych i Pedagogicznych
Instytut Pedagogiki

Recenzja

przygotowana dla komisji powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów na Wydziale Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w sprawie oceny osiągnięć dr Moniki Adamskiej-Staroń, ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika

Pani dr Monika Adamska-Staroń ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego przedstawiła komisji habilitacyjnej do oceny swój udokumentowany dorobek. Wyrażając swoją opinię o spełnieniu kryteriów oceny przy ubieganiu się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, odniosłem się do zapisów ustawy z dnia 18 marca 2011 r. w sprawie zmiany ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 84, poz. 455 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. nr 196, poz. 1165).

Pani Monika Adamska-Staroń jest absolwentką Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie, gdzie w 1995 r. uzyskała dyplom magistra *pedagogiki* o specjalności *pedagogika opiekuńczo-wychowawcza*. W 2004 r. w Akademii Bydgoskiej, obroniła pracę doktorską *Samokształtowanie w świadomości młodzieży. Aktualny i antycypowany wizerunek*. Swoją karierę zawodową związała z Uniwersytetem Humanistyczno-Pedagogicznym im. Jana Długosza (dawniej Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Częstochowie). W latach 1996-2004 pracowała w Zakładzie Pedagogiki Ogólnej i Metodologii Badań (obecnie Zakład Podstaw Pedagogiki) na stanowisku asystenta; po uzyskaniu stopnia doktora pracowała na stanowisku adiunkta, a od roku 2017 przemianowana została ponownie na stanowisko asystenta.

Biorąc pod uwagę precyzyjnie sformułowane w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego ilościowe kryteria oceny dorobku osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, dorobek ów jest zadowalający.

I. Wykaz osiągnięć Habilitantki, usystematyzowany zgodnie z kryteriami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r.

Osiągnięcia naukowo-badawcze Habilitantki:

§ 3.2 w obszarze nauk społecznych autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JRC) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH): **autorstwo 1 artykułu;**

§ 4.1 autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach lub na liście, o których mowa w § 3, dla danego obszaru wiedzy:

Habilitantka wykazuje:

1 monografię (praca habilitacyjna), 2 monografie (współautorstwo);

16 rozdziałów w pracach zbiorowych (w tym 3 współautorstwa);

7 artykułów w czasopismach z listy B MNiSW;

§ 4.2 autorstwo lub współautorstwo opracowań zbiorowych, katalogów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych:

1 współredakcja pracy zbiorowej;

§ 4.3 sumaryczny *impact factor* według listy Journal Citation Reports (JCR): **brak danych;**

§ 4.4 liczba cytowań publikacji według baz Web of Science (WoS), Scopus oraz Publish or Perish: **Publish or Perish 35;**

§ 4.5 indeks Hirscha według bazy WoS: **brak danych; wg Publish or Perish 3;**

§ 4.6 kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi oraz udział w takich projektach: udział w 14 projektach finansowanych ze środków Wydziału Pedagogicznego Uniwersytetu Humanistyczno-Pedagogicznego im. J. Długosza w Częstochowie, 1 projekt międzynarodowy realizowany we współpracy z Rivne State University of Humanities (Ukraina) i Uniwersytetem Humanistyczno-Pedagogicznym im. J. Długosza w Częstochowie;

§ 4.7 międzynarodowe i krajowe nagrody za działalność naukową: **brak;**

§ 4.8 wygłoszenie referatów na międzynarodowych i krajowych konferencjach tematycznych: **19 referatów na konferencjach międzynarodowych, 15 referatów na konferencjach krajowych.**

Dorobek dydaktyczny i popularyzatorski Habilitantki:

§ 5.1 uczestnictwo w programach europejskich oraz innych programach międzynarodowych i krajowych: **uczestnictwo w 3 programach;**

§ 5.2 udział w międzynarodowych konferencjach naukowo-dydaktycznych: **2 konferencje,**

udział w komitetach organizacyjnych międzynarodowych i krajowych konferencji naukowych: **członkini komitetów organizacyjnych 20 konferencji;**

§ 5.3 otrzymane nagrody i wyróżnienia:

Nagroda Rektora Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie 2013 (indywidualna II stopnia za osiągnięcia w pracy naukowej),

Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2017, Minister Edukacji Narodowej, za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania,

Wyróżnienie Dyrektora Instytutu Pedagogiki AJD w Częstochowie 2017, za działalność naukową,

Nagroda rektora Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie, 2017 (indywidualna III stopnia za osiągnięcia naukowe);

§ 5.4 udział w konsorcjach i sieciach badawczych: **brak;**

§ 5.5 kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych oraz we współpracy z przedsiębiorstwami: **brak;**

§ 5.6 udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism: *Podstawy edukacji* (obecnie 20 pkt.) redaktor tematyczny, *Prace Naukowe UJD w Częstochowie. Rocznik Polsko-Ukraiński* (5 pkt.) redaktor tematyczny;

§ 5.7 członkostwo w międzynarodowych i krajowych organizacjach oraz towarzystwach naukowych:

Członkini Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego, Polskiego Instytutu Mediacji i Integracji Społecznej, Częstochowskiego Towarzystwa Naukowego, Zespołu Edukacji Międzykulturowej;

§ 5.8 osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki:

Udział w Zespole Śląskiego Festiwalu Nauki w Katowicach; publikacja dydaktyczna: *Animator pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi*; udział w tworzeniu programów studiów I i II stopnia oraz autorskich programów przedmiotów realizowanych na kierunku pedagogika;

§ 5.9 opieka nad studentami: **promotor prac licencjackich i magisterskich;**

§ 5.10 opieka naukowa nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego: **brak**;

§ 5.11 staże w zagranicznych i krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich: **Rivne State University of Humanities, Department of International Relations (Ukraina), Rivne 01.07 - 01.11. 2018, staż w ramach programu *Edukacja ustawiczna* oraz projektu *Edukacja refleksyjna w szkole wyższej*;**

§ 5.12 wykonane ekspertyzy lub inne opracowania na zamówienia: **opieka merytoryczna, diagnoza i ocena efektywności pracy Autorskiego Liceum Artystycznego i Akademickiego w Częstochowie;**

§ 5.13 udział w zespołach eksperckich i konkursowych: Wydziałowa Komisja ds. Jakości Kształcenia Akademii im. J. Długosza w Częstochowie (członek komisji), Wydziałowa Komisja ds. Oceny Jakości Kształcenia Akademii im. J. Długosza w Częstochowie (przewodnicząca zespołu), Wydziałowa Komisja ds. Nagród Uniwersytetu Humanistyczno-Przyrodniczego im. J. Długosza w Częstochowie (przewodnicząca komisji);

§ 5.14 recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych: **brak**.

Podsumowując dorobek naukowy dr Moniki Adamskiej-Staroń należy stwierdzić, że spełnia on w znacznej części habilitacyjne kryteria.

II. Ocena osiągnięć Habilitantki na podstawie przedstawionego wykazu

Przedstawiony do oceny dorobek jest spójny w zakresie podejmowanej problematyki. Widać w nim sprecyzowane zainteresowania badawcze Habilitantki. Publikacje ogniskują się wokół problematyki pedagogiki twórczości, wykorzystania sztuki w działaniach edukacyjnych ze szczególnym uwzględnieniem obszaru kultury popularnej. Można wyróżnić tu teksty porządkujące (np. *Spotkanie z Innym w perspektywie idei dialogu* [w:] *Pedagogika* tom XXIII, pod red. K. Rędzińskiego i M. Łapota, Częstochowa 2014), metodologiczne (np. napisany wspólnie z Beatą Łukasik *Hermeneutyka pedagogiczna jako orientacja metodologiczna* [w:] *Podstawy edukacji. Propozycje metodologiczne* Tom 5, pod red. A. Gofryna i A. Kozerskiej, „Impuls”, Kraków 2012) jak i odwołujące się do konkretnych badań (np. *Obraz Innego w perspektywie studentów Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie* [w:] *Podstawy edukacji. Trendy cywilizacyjne* Tom 7, pod red. M. Piaseckiej i A. Irasiak, „Impuls”, Kraków 2014).

Warte odnotowania w dorobku dr M. Adamskiej-Staroń jest współautorstwo monografii (wspólnie z Małgorzatą Piasecką i Beatą Łukasik) *Inny sposób myślenia o edukacji. Metaforyczne narracje*, „Impuls”, Kraków 2007. Książka ta, mająca jednak głównie walory metodyczne, jest zapisem „działań edukacyjnych” prowadzonych w trakcie zajęć ze studentami pedagogiki, dodatkowo wzbogaconym o wywiady z osobami zaangażowanymi w życie artystyczne. Propozycje autorek zostały ciekawie podbudowane teoretycznie i ilustrują ich pomysłowość w poszukiwaniu niekonwencjonalnych rozwiązań dydaktycznych realizujących ideę edukacji „przez sztukę”. Wątek „edukowania przez metaforę” został podjęty przez dr M. Adamską-Staroń także w artykule *Metaforyczne ujmowanie idei pedagogicznych jako dobra praktyka edukacyjna*, „Journal of Modern Science” Tom 4/31/2016, w którym odwołuje się do badań omówionych we wspomnianej monografii wieloautorskiej. Do doświadczeń badawczo-dydaktycznych Habilitantki nawiązują też inne jej teksty: *Kultura popularna jako przestrzeń edukacyjna* [w:] *Edukacja przez słowo – obraz – dźwięk*, pod red. J. Budzik i I. Copik, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2015, *O edukacyjnym potencjale X Muzy* [w:] *Relatywizowanie w edukacji. Wybrane ujęcia* pod red. L. Preuss-Kuchty i E. Murawskiej, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2012 czy *Edukowanie przez sztukę sposobem na doskonalenie jakości życia* [w:] *Quaestiones de Qualitate Vitae*, Wydawnictwo AJD, Częstochowa 2014.

Na uwagę zasługuje artykuł Habilitantki *Spotkanie z wybranymi tekstami kultury popularnej. W stronę relacyjnego bycia w świecie*, „Studia Edukacyjne” nr 50/2018. To sprawnie napisany tekst, „wprowadzający” w problematykę szczegółowo omawianą w książce habilitacyjnej.

W moim przekonaniu wykazana ilość cytowań wg Publish or Perish (35) jest zadowalająca a łączący się z nią indeks Hirscha 3 jest na akceptowalnym poziomie, zważywszy na etap kariery naukowej na jakim znajduje się Habilitantka. Słabą stroną ocenianego dorobku jest brak publikacji w zagranicznych czasopismach obcojęzycznych o szerszym zasięgu.

W działalności popularyzatorskiej i dydaktycznej Habilitantki zwraca uwagę jej udział w trzech programach krajowych oraz zaangażowanie w prace komitetów organizacyjnych dwudziestu konferencji naukowych o różnym zasięgu. Istotnym elementem tego fragmentu aktywności jest pełnienie obowiązków redaktora tematycznego dwóch pism naukowych „Podstawy edukacji” (MNiSW, obecnie 20 pkt.) oraz Prace Naukowe UJD w Częstochowie. Rocznik Polsko-Ukraiński (MNiSW, obecnie 5 pkt.). Kompetencje dydaktyczne Habilitantki

doskonalone były podczas stażu zagranicznego w Rivne State University of Humanities (Ukraina) w ramach programu „Edukacja ustawiczna” oraz projektu „Edukacja refleksyjna w szkole wyższej”. Niestety w dorobku dr M. Adamskiej-Staroń brakuje pełnienia obowiązku promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim.

Reasumując, uważam że zarówno jakość publikacji, jak i aktywność dydaktyczna i popularyzatorska dr Moniki Adamskiej-Staroń zasługuje na uznanie i odpowiada swoim poziomem dorobkowi habilitacyjnemu.

III. Ocena osiągnięcia naukowego będącego podstawą postępowania habilitacyjnego

W odniesieniu do pracy habilitacyjnej pt. *Edukacyjne konteksty rockowych narracji. Perspektywa teoretyczno-badawcza*, Difin SA, Warszawa 2018, rozstrzygnąć należy czy stanowi ona (zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 przywołanej Ustawy) znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej. Przyjmuje się, że pozytywnie zweryfikowana rozprawa habilitacyjna musi zawierać sformułowanie, analizę i rozwiązanie nowego problemu naukowego, ważnego dla rozwoju dyscypliny nauki, bądź rozwiązanie problemu znanego już, lecz dotychczas nie rozstrzygniętego.

Już na wstępie mojej recenzji tego fragmentu dorobku naukowego dr M. Adamskiej-Staroń chcę podkreślić, że przedłożona do oceny praca ciekawie wpisuje się w pedagogiczną debatę nad edukacyjnym potencjałem kultury popularnej. W tradycyjnych ujęciach dotyczących edukacji kulturalnej muzyka popularna traktowana była zazwyczaj z lekceważeniem przez pedagogów i jako przykład „kultury niskiej” raczej sytuowano ją poza zainteresowaniami pedagogiki. Od końca XX wieku ten stan rzeczy ulega zmianie i obecnie kultura popularna stanowi ważny obszar pedagogicznej refleksji.

Z dobrze pojętego obowiązku recenzenta, przyjrzyjmy się kolejnym fragmentom pracy. Całość składa się ze wstępu, czterech zasadniczych rozdziałów i zakończenia.

Rozdział pierwszy *Podróż w świat muzyki* stanowi syntetyczne wprowadzenie w ten fragment kulturowej rzeczywistości, który jest obszarem prowadzonych przez Autorkę analiz. Poszczególne podrozdziały, zachowując logikę „od ogółu do szczegółu”, przedstawiają ujęcia definicyjne muzyki, jej rolę i miejsce w kulturze, by przejść do charakterystyki muzyki rockowej oraz jej niektórych gatunków.

Moim zdaniem podrozdział *Źródła i gatunki rocka* został źle pomyślany, choć jego tematyka jest sama w sobie interesująca. Jest to bowiem pomysł na samodzielne opracowanie

i niekoniecznie dotyczące zagadnień pedagogicznych. Rozumiem intencje Autorki, jednak nie sposób opisać specyfikę choćby jednego z nurtów rocka na kilku stronach¹, tak więc z konieczności lista jest niepełna i subiektywna a poszczególne podgatunki charakteryzowane są skrótowo. Dyskusyjne jest również w moim przekonaniu umieszczanie na niej *reggae* i *rap*, które to gatunki wyrastają wprawdzie ze wspólnego co *rock* negro-amerykańskiego idiomu, jednak raczej wypada je klasyfikować „szerzej”, jako odmienne nurty współczesnej muzyki popularnej. Poza tym przedstawione w tym fragmencie omówienia stylów w muzyce rockowej nie mają swojego uzasadnienia w dalszych rozdziałach i prezentowanych analizach wypowiedzi studentów oraz muzyków.

Rozdział drugi *Edukacyjne aspekty rockowych narracji* jest próbą znalezienia w muzyce rockowej wymiaru pedagogicznego i usytuowania jej w przestrzeni działań edukacyjnych. Rozdział ten wydaje się być niepełny i rozczarowuje zawartością. W moim przekonaniu „mocniej” powinno zostać zarysowane tu „teoretyczne zaplecze” badań. Zabrakło w tym rozdziale odniesień do tradycji *pedagogiki kultury*, w której podkreśla się rolę działalności artystycznej i sztuki w kształtowaniu tożsamości człowieka (a zainteresowanie aspektami ludzkiej duchowości widoczne jest w niektórych tekstach Habilitantki przedstawionych w wykazie). Stąd już „prosta droga” do *pedagogiki kultury popularnej*. Edukowanie przez rockowe narracje, o którym pisze dr Monika Adamska-Staroń w tym fragmencie swojej książki mieści się w tej właśnie perspektywie. Zastanawia także „milczenie” Autorki na temat istoty narracji, jej poznawczego potencjału. Rozważania dotyczące tego zagadnienia wydają się być uzasadnione w części teoretycznej, zważywszy iż termin „narracja” użyty został w tytule książki i przewija się w całej pracy. Teksty kultury są formami narracji, które dostarczają nam struktur rozumienia i reguł odniesienia dotyczących sposobu konstrukcji świata społecznego², dlatego pominięcie w części teoretycznej książki ważnych prac J. Trzebińskiego³, czy J. Brunera⁴ uważam za błąd.

Rozdział trzeci *Świat rockowych narracji jako przestrzeń dla badań pedagogicznych* stanowi omówienie metodologicznego tła prowadzonych analiz. Przyjęta perspektywa hermeneutyczna i usytuowanie badań w strategii jakościowej wydaje się być zasadne ze względu na podjęty w pracy problem, jednak o ile poprzedni rozdział uważam za zbyt

¹ Dość wspomnieć, że przywołane w tej książce opracowanie Edwarda Macana, *Progresywny uRock*, „C&T”, Toruń 2001 poświęcone rockowi progresywnemu liczy w polskim wydaniu 279 stron.

² C. Barker, *Studia kulturowe. Teoria i praktyka*, Wydawnictwo UJ, Kraków 2005, s. 32.

³ J. Trzebiński (red.), *Narracja jako sposób rozumienia świata*, GWP, Gdańsk 2002.

⁴ J. Bruner, *Kultura edukacji*, Universitas, Kraków 2006.

skrótowy, to w tym zwracają uwagę niepotrzebnie rozbudowane wątki, które burzą przejrzystość wyводу (np. szczegółowe charakteryzowanie wywiadu jakościowego uważam za zbędne).

Ostatni rozdział *Edukacyjne sensory rockowych narracji. Relacja z podróży*, jest prezentacją wyników badań jakie zostały przeprowadzone przez Autorkę wśród studentów pedagogiki Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie oraz twórców związanych ze sceną rockową (część prezentowanych w tym rozdziale badań była publikowana w tekście *Rockowe narracje przestrzeni odkrywania i rozumienia samego siebie. Ku zrównoważonemu rozwojowi* [w:] *Podstawy edukacji. Zrównoważony rozwój* Tom 9, pod red. A. Kozerskiej, Częstochowa 2016).

Słusznie akcentowana jest przez Autorkę relacja dzieło-odbiorca, jako warunek konieczny dla poszukiwania „pedagogicznego działania” tekstów kultury popularnej, w tym twórczości rockowej. Jak zauważa Wojciech Siwak interpretacja warstwy tekstowej pozwala wyłowić z kontekstu utworu treści, które odbiorca i wykonawca uważają za wspólne. Współczesny odbiorca analizuje je przez pryzmat ukazanych w nich własnych pragnień i oczekiwań, traktując to właśnie kryterium jako podstawę do stosowania kolejnych kryteriów oceny. „Pragnienia te i potrzeby ukazywane są w twórczości rockowej bądź *explicite*, bądź w sposób zawoalowany, poprzez komentowanie otaczającej rzeczywistości i wskazanie tych jej aspektów, które realizację pragnień blokują lub uniemożliwiają.”⁵ Taką właśnie perspektywę przyjęła w swej książce dr M. Adamska-Staroń, poszukując „pedagogicznych odczytań” rockowych tekstów dokonywanych przez młodych odbiorców. W tym fragmencie pracy przedstawiono analizy tekstów rockowych piosenek dokonane przez studentów pedagogiki, by następnie poddać je (analizy) „pedagogicznej interpretacji”. Interpretacje wypowiedzi pozostawiają jednak pewien niedosyt i w moim przekonaniu powinny być bardziej pogłębione. Szkoda że Autorka ograniczyła się do ukazywania tytułowych „edukacyjnych sensów” nadanych im **wyłącznie przez studentów**. Są one ciekawe, lecz nie jedynie możliwe.

„Popularność sztuki popularnej” wiązać należy właśnie z jej związkiem z życiem społecznym. Warto zauważyć, że to właśnie w przestrzeni kultury popularnej bardzo wyraźnie widoczna jest **integracyjna, adaptacyjna i komunikacyjna** funkcja kultury. Teksty w muzyce popularnej mocno wpisują się w tę ostatnią. Zwłaszcza w muzyce rockowej są one pewnymi „komunikatami o świecie”, tak więc dostrzec w nich można pokoleniowe

⁵ W. Siwak, *Estetyka rocka*, „Semper”, Warszawa 1993, s. 59.

problemy, marzenia i obawy. Strona tekstowa jest niezwykle interesującym aspektem muzyki popularnej (nie tylko rockowej), często to właśnie tam odbijają się dominujące w społeczeństwie dyskursy. Teksty rockowych piosenek komentujące problemy społeczne oraz polityczne wydarzenia mają wyjątkowy ładunek emocjonalny i „dają do myślenia”. Odnaleźć można w nich zarówno ekspresję „oceny” świata zastanego (przykładem może być tu sprzeciw wobec wojny w Wietnamie w zachodniej muzyce rockowej lat 60-tych, czy krytyka rzeczywistości społeczno-politycznej w polskiej muzyce rockowej lat 80-tych) jak i element potwierdzający identyfikację wspólnoty kulturowej. Badacze związani ze studiami kulturowymi podkreślają, że muzyki używa się często jako znaku, który służy do oceny innych i siebie. „Bycie częścią subkultury młodzieżowej oznacza manifestowanie określonego gustu muzycznego oraz poświadczanie, że słuchanie takiej muzyki stanowi akt kreowania wspólnoty”.⁶ I właśnie próba przyjrzenia się tekstom muzyki popularnej (np. z ostatnich dziesięciu lat), potraktowania jej jako miejsca ekspresji dominujących w społeczeństwie narracji, byłaby interesującym przedsięwzięciem badawczym. Krytyczna analiza tego fragmentu twórczości, prześledzenie jej rozmaitych uwikłań (politycznych, ideologicznych), mogłaby stać się interesującą diagnozą świata obecnej młodej generacji, ukazującą w rzeczy samej *edukacyjny kontekst rockowych narracji*. Autorski opis tego świata, dokonany przez pryzmat tekstów muzyki rockowej, stanowiłby ciekawe uzupełnienie rozważań przedstawionych w podrozdziałach 4.1. i 4.2. Szkoda że Habilitantka nie zdecydowała się na podjęcie takiego wyzwania.

Jakkolwiek docenić należy pomysł przeprowadzenia wywiadów z artystami związanymi ze sceną rockową, to jednak rozdziały 4.3. i 4.4. rozczarowują. Rozważania w nich zawarte mogą być traktowane jako „komentarz” do całości i dotyczą bardziej edukacyjnego potencjału sztuki „w ogóle” a nie tylko tytułowych „rockowych narracji”.

Na koniec wypada odnieść się do samego wydania rozprawy habilitacyjnej. Niestety redakcja książki jest zdecydowanie jej słabą stroną. Zwracają uwagę tu błędy w przypisach, tytułach przytaczanych źródeł oraz zapisie słów angielskich (fragment dotyczący edukacyjnych aspektów albumu *The Wall*), które nie powinny mieć miejsca w szanującym się wydawnictwie, publikującym prace naukowe. Część winy ponosi za ten stan rzeczy Habilitantka, gdyż robiła korektę wydawniczą i powinna dostrzec uchybienia redakcyjne.

⁶ J. Storey, *Studia kulturowe i badania kultury popularnej. Teorie i metody*, Wydawnictwo UJ, Kraków 2003, s.97.

IV. Konkluzja

Reasumując całość, uważam że praca habilitacyjna dr Moniki Adamskiej-Staroń, mimo pewnych uchybień, spełnia wymogi postępowania awansowego. Jej publikacje, osiągnięcia na polu dydaktyki oraz rozprawa *Edukacyjne konteksty rockowych narracji. Perspektywa teoretyczno-badawcza*, Difin SA, Warszawa 2018, dają świadectwo ciekawej i inspirującej pracy naukowej. W książce tej dostrzec można potencjał badawczy autorki, jej zdolność wchodzenia w debatę naukową.

W ostatecznej konkluzji stwierdzam, że dorobek naukowy dr Moniki Adamskiej-Staroń jest na poprawnym poziomie i w znacznej części spełnia kryteria przewidziane procedurą awansową, **wnoszę zatem o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika.**

